

δὲν δύνανται μὲν βεβαίως ν' ἀποδώσωσιν ὅσας ὕβρεις δέχονται παρά τῶν κυρίων των, ἀλλ' ἡ ἰδέα ἦν διαδίδουσιν εἰς τὸν κόσμον περὶ τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν τοὺς ἐκδικεῖ πληρέστατα. Ἡ καταλληλοτέρα ἐπομένως πρὸς ὑποδεεστέρους διαγωγή εἶνε ἡ τῆς φιλανθρωπίας καὶ γενναϊότητος, οὔτε εἰς οἰκειότητα, ἀλλ' οὔτε εἰς ὕβριν ἐξοκέλλουσα.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ ΕΙΣ ΞΑΝΘΗΝ

Ἦτον ὠραίο,
σάν τὸ λουλουδί
ἀθῶον ἦτο,
σάν ἀγγελουδί
τοῦ Παραδείσου
ἦτο ψυχή.

Γι' αὐτὸ τὸν πλάνο
κόσμον ἀρνήθη,
μ' ἀγνὰ ἐπῆγε
νὰ ζήσῃ πλήθη
εἰς ἄλλον κόσμον
πανευτυχή.

Καλὲ, δὲν εἶδετε
ποῦχε στὰ χεῖλη
γλυκὸ χαμόγελο,
σάν μὰς ὠμίλει,
καὶ κρουφθῶρει
τὸν οὐρανό;

Ἄχ! Γιὰ τὰ κέλλη του
καρδιοχτυποῦσε,
καὶ νὰ τὸ πάρουνε
ἐκαρτεροῦσε
πάνου στὸ δῶμα
τὸ γαλανό...

Ἔστειλ' ὁ Πλάστης
ἐν' ἀγγελουδί,
ποῦχε στὸ χέρι
λευκὸ λουλουδί,
στὰ χεῖλη θεία
διαταγή.

«Κρινόλευκή μου
»μικρὴ Ξανθούλα,
»χαριτωμένη,
»σάν τὴν αὐγούλα,
»ἄφησε πλέον
»τὴ δόλιξα γῆ.»

Μόλις ἐσίμωσε
τὸ ἀγγελάκι,
καὶ γλυκοφίλημα
εἰς τ' ἀχειλάκι
τῆς Ξάνθης θλίθει,
μὲ μιὰ χαρά.

Μὰ, ἡ ψυχούλα τῆς,
σάν τὴν ἐφίλει,
εἰς τὰ ὠραῖά του
κόλλησε χεῖλη,
τὰ μυροδόλα
καὶ δροσερά...!

Μαζὶ πετάξαν,
ἀγκαλιασμένα,
δυὸ ἀγγελάκια
ἀδερφωμένα,
μὲ μυρωμένα
Ξανθὰ μακλιά.

Τὸ ἓνα ξέρει
ποιὰ θέσιν ἔχει,
τ' ἄλλο, σκιασμένο
σκοπεῖ, καὶ τρέχει
στῆς Παναγίας
τὴν ἀγκαλιά.

—Μὴν κλαίης μάνα του,
καὶ σὺ, πατέρα,
μὴ χύνῃς δάκρυα
νύχτα καὶ μέρα,
γιὰ τὸ μικρὸ σας,
ποῦ μὲν' ἐκεῖ.

Ἔσεῖς εἰς μάταιο
κόσμον γυρνάτε,
κεῖνο σὲ ὄνειρα
χρυσὰ πλανᾶται
καὶ μ' ἀγγελοῦδια
συγκατοικεῖ.

* Εὐ Γουττιγγ, 1877.

Γ. Μ. Β.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Ἄν ἕκαστος ἐδαπάνῃ προσπάθων νὰ ἐννοήσῃ ὅσον χρόνον δαπανᾷ ὑποκρινόμενος ὅτι ἐννοεῖ, καὶ ἂν ἠκροᾶτο τὸν λαλοῦντα ὅσον χρόνον ἐξοδεύει ἐτοιμάζων τὴν ἀπάντησίν του, ἡ μεταξὺ ἀνθρώπων συνεννόησις ἤθελε καταστῆ πολὺ εὐκολωτέρα. (Κ^α Swetchine).

* * * Τοῦ μὲν ἱατροῦ ἡ θύρα δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εὐρίσκεται κλειστή, τοῦ δὲ ἱερέως ἡ θύρα πρέπει νὰ εὐρίσκεται πάντοτε ἀνοικτή. (Βίκτωρ Οὐγκώ).

* * * Ἡ λύπη τελειοποιεῖ μεγάλως τὸν χαρακτῆρα. (Κ^α Στάελ).

* * * Οἱ ἄνθρωποι χαιρετῶσι προθυμότερον ἀπλοῦν γινώριμον ἐποχούμενον ἢ φίλον πεζόν. (Petit-Senn).

* * * Ὅλα φαντάσματα στὴ γῆ, ἓνα καὶ μόνο μένει: ἓνα δὲν εἶναι φάντασμα, τῆς συμφορᾶς ἡ ἀλήθεια. (Ζαλοκώστας).

Ὁ Ζήνων εὐρεθείς εἰς γεῦμα εἰς ὃ παρεκθήθητο πρέσβεις τοῦ βασιλέως Πτολεμαίου, δὲν ὠμίλησε

καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος· ἐρωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν πρέσβειων τί νὰ εἴπωσι περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα των, ἀπεκρίθη ὅτι, «Ἐπάρχει εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἄνθρωπος ἡξέυρων νὰ σιωπῇ.»

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μηχανὴ λαλοῦσα.

Ὁ Ἀμερικανὸς κ. Faber ἐφευρε λαλοῦσαν μηχανήν, ἣτις εὑρίσκεται τῶρα ἐν Βρυξέλλαις.

Ὁ πρῶτος ὁ λαβὼν τὴν ιδέαν νὰ κατασκευάσῃ μηχανήν λαλοῦσαν μετὰ τὸν Μολιέρον, τὸν δεῖξαντα πάντα αὐτῆς τὰ στοιχεῖα εἰς τὸν Ἀρχοτοχωριάτην του, εἶνε γάλλος τις καθηγητῆς. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐπέτυχε. Τὸ κατώρθωσε δὲ, μοχθῆσας ἐπὶ εἰκοσαετίαν, ὁ κ. Faber.

Ἡ μηχανὴ αὕτη ἢ ἀποδίδουσα ἀνθρωπίνην φωνὴν κατασκευάσθη ἐκ ξύλου καὶ γουτταπέρκας. Ἔχει τρία οὐσιώδη ὄργανα· τὸν πνεύμονα, φυσερὸν κινούμενον ὑπὸ μοχλοῦ τιθεμένου εἰς ἐνέργειαν διὰ τοῦ ποδός, τὸν λάρυγγα, ἔχοντα μίαν μεμβράνην καὶ ὄχι δύο ὡς ἡμεῖς, καὶ τὸ στόμα, μέγιστον μὲ ἀνάλογον γλώσσαν. Ὅταν θέλῃ τις νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν μηχανήν πιέζει μὲ τοὺς δακτύλους δεκατέσσαρας μοχλοὺς, ἕκαστος τῶν ὁποίων φέρει ἐν γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. Διὰ τοῦ συνδυασμοῦ δὲ τῶν μοχλῶν ἀποτελοῦνται καὶ τὰ λοιπὰ δώδεκα γράμματα (τοῦ γαλλικοῦ ἀλφαβήτου). Περιέργον δὲ εἶναι ὅτι καθαρῶτατα προφέρει ἡ μηχανὴ τινὰ τῶν γραμμάτων, ἄλλα δὲ ὀλιγώτερον εὐκρινῶς. Ὅπως δὴποτε εἶνε αὕτη ἐξαιρετικὸν καὶ περιεργότατον ἐφεύρημα.

Ἡ μόνη πρακτικὴ ὠφέλεια τῆς μηχανῆς ταύτης εἶνε τὸ νὰ μανθάνωσι νὰ ὁμιλῶσιν οἱ κωφάλαλοι. Βλέπουσι δηλαδή οὗτοι τὰς κινήσεις, ἃς κάμνει ἡ γλῶσσα διὰ νὰ προφέρῃ τοὺς διαφόρους φθόγγους καὶ προσπαθοῦσι νὰ μιμῶνται αὐτάς, τοῦτο δὲ ἀποβαίνει εὐκόλον ἕνεκα τοῦ μεγέθους τοῦ ὄργανου, διότι αἱ ἐλάχισται κινήσεις διακρίνονται κάλλιστα.

Τὰ ἀπολεσθέντα πράγματα κατὰ τὴν ἑκατονταετηρίδα τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνεξαρτησίας.

Ὁ Τύπος τῆς Φιλαδελφείας περιγράφει τὰ ἐν τῷ γραφείῳ τῶν ἀπολεσθέντων πραγμάτων κατατεθέντα κατὰ τὴν ἐκεῖ τελεσθεῖσαν Ἐκθεσιν. Εἶνε πρῶτον μέγας ἀριθμὸς χρηματοθηκῶν παντὸς εἶδους καὶ μεγέθους, ἀλλὰ πάσαι αὗται ὁμοῦ μόλις περιέχουν 100 δολλάρια, ἄλλων ὅμως πραγμάτων, οἷον ἐπισκεπτηρίων, σημειώσεων, σιδηροδρομικῶν εἰσιτηρίων καὶ ἄλλων χαρτίων βρίθουσιν. Ἐκτὸς τῶν 100 τούτων δολλαρίων οἱ φύλακες ἀνεῦρον πλέον τῶν 3,000 δολλαρίων ἀπολεσθέντων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Ἐκθέσεως, ἐξ ὧν ὅμως πολλὰ ἀπεδόθησαν εἰς τοὺς ἀπολέσαντας.

Ἐκ τῶν ἄλλων πραγμάτων τὰ πλεῖστα ἀνήκουσιν εἰς τὸ θηλυ γένος, δαντέλλαι, περιχειρίδια πάνινα ἢ χάρτινα, κομβία χρυσᾶ ἢ ἄλλα, σάλια, ἐπικνωφόρια, ἀλεξήλια, πῖλοι, καλύπτραι, μανδήλια, διόπτραι, ταινίαι, καρφίδες, ψευδο-ἔδστρουχοι κλ. κλ.

Ἐπάρχουσι πρὸς τούτοις ἐν τῷ ρηθέντι γραφείῳ τόσα ῥιπίδια, ὅσα ἠδύναντο νὰ πληρώσωσιν ἐν ἐμπορικῶν, τὸ πλεῖστον ὅμως ὄχι μεγάλης ἀξίας. Ἐπίσης βλέπει τις ἐκεῖ περὶ τὰ χίλια ἀλεξήλια καὶ ἀλεξιθρόχια.

Οἱ φύλακες ἀνεῦρον καὶ πλεῖστα κοσμήματα, ὧν τὰ πολυτιμότερα ἀπεδόθησαν εἰς τοὺς ἀπολέσαντας.

Ἄς εἴπωμεν τέλος ὅτι κατετέθησαν εἰς τὸ αὐτὸ γραφεῖον καὶ μία τεφρόχρους ἵππος καὶ πλέον τῶν 500 παιδιῶν τῶν δύο γενῶν. Ἡ μὲν ἵππος ἀνεῦρε μόνη τὸν στάβλον τῆς, τὰ δὲ παιδία ἀνεζητήθησαν πάντα.

Ἡ ἄρκτος τοῦ Νανσύ.

Ἐκ τινος Ἱστορίας τῆς πόλεως Νανσύ μεταφέρομεν τὴν κατωτέρω ἀφήγησιν γεγονότος, σημαντικῆν κατέχοντος θέσιν ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς νοημοσύνης καὶ τῆς εὐαισθησίας τῶν ζώων.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Ῥεναίου τοῦ Β', οἱ δοῦκες τῆς Λωρραίνης συνετήρουν διαρκῶς μίαν ἄρκτον, πρὸς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ εὐεργεσίᾳ, ἣν ἡ πολιτεία (canton) τῆς Βέρνης, ἣτις ἔχει ὡς ἔμβλημα τὸ ζῶον τοῦτο, προσήνεγκεν αὐτῇ, παρακινήσασα τὰς ἄλλας ἑλβετικὰς πολιτείας νὰ τῇ παράσχωσι τὴν συνδρομὴν των κατὰ τοῦ δουκὸς τῆς Βουργονδίας.

Ἐπὶ Λεοπόλδου τοῦ Β' κατὰ τὸν δριμύτατον χειμῶνα τοῦ 1709, παιδίον τι ἐκ Σαβοῖας, θνήσκον ἐκ τοῦ ψύχους, ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν κλωβὸν τῆς ἄρκτου, ὅπως θερμανθῇ. Ἡ Μάσκω, οὕτως ἐκάλου τὸ ζῶον, ἀντὶ νὰ κακοποιήσῃ τὸ μετὰ τοσαύτης ἐμπιστοσύνης προσφυγόν εἰς αὐτὴν, τὸ ἔλαβε τοῦναντίον μεταξὺ τῶν δύο ποδῶν τῆς, καὶ περιεπτύξατο αὐτὸ, ἵνα τὸ θερμάνῃ.

Τὴν πρῶταν τῆς ἐπαύριον ἀφῆκε τὸν μικρὸν Σαβοῖον ν' ἀναχωρήσῃ· οὗτος δὲ διελθὼν ὀλοκλήρον τὴν ἡμέραν ἐν τῇ πόλει, τὴν νύκτα ἐπέστρεψε παρὰ τῷ φιλοξένῳ ζώῳ, ὅπερ μετὰ τῆς αὐτῆς στοργῆς τὸν ὑπεδέξατο. Ἐκτοτε τὸ παιδίον δὲν ἐκοιμᾶτο ἀλλαχοῦ, ἢ δ' ἄρκτος πάντοτε τῷ παρεχώρει μέρος τῆς τροφῆς τῆς.

Ἡμερᾶν τινὰ ὁ φύλαξ αὐτῆς, κομίσας τὴν τροφήν τῆς βραδύτερον τοῦ συνήθους, ἐξέπλάγη τὰ μέγιστα ἰδὼν αὐτὴν κατακεκλιμένην, ῥίπτουσαν πρὸς αὐτὸν ἀσραπηθῶλα βλέμματα καὶ διὰ παραφύρων κινήματων ἐκδηλοῦσαν τὸν φόβον, ὃν εἶχε μὴ ἀποσπάσῃ τῶν κόλπων τῆς προσφιλεῖς ἀντικείμενον. Καὶ πράγματι μεταξὺ τῶν ποδῶν τῆς ἐκράτει εἰς βεβήτατον καὶ ἤρημον βεβυθι-